

Παραμύθι και παιδί: Το ασημένιο κουδουνάκι

[/ Γενικά Θέματα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Κάποτε σε ένα χωριό δίπλα στη θάλασσα ζούσε ένας σοφός γέροντας. Του άρεσε να κάθεται στη βεράντα του και να κοιτά τη θάλασσα. Για να μη νιώθει μοναξιά είχε κρεμάσει ένα ασημένιο κουδουνάκι στη σκεπή της βεράντας. Μόλις φυσούσε λίγο ο αέρας το ασημένιο κουδουνάκι χτυπούσε χαρούμενα.

Ο γέροντας περνούσε ώρες και ώρες στη βεράντα του. Χάζευε τη θάλασσα, άκουγε το κουδουνάκι και χαμογελούσε ευτυχισμένος.

Στο ίδιο χωριό ζούσε κι ένας φαρμακοποιός. Ήταν πολύ δυστυχισμένος γιατί οι δουλείες του δεν πήγαιναν καλά κι ήταν τόσο λυπημένος που δεν ήξερε τι να κάνει.

Αποφάσισε λοιπόν να πάει στο γέροντα και να ζητήσει τη συμβουλή του. Όταν έφτασε σπίτι του τον είδε να κάθεται ευτυχισμένος δίπλα στη θάλασσα. Μόλις άκουσε το γλυκό ήχο του κουδουνιού κατάλαβε το γιατί.

Έτσι ζήτησε από τον γέροντα να του δανείσει για λίγο το κουδουνάκι. Γιατί όχι; - είπε εκείνος- Σε παρακαλώ όμως να μου το επιστρέψεις γιατί χωρίς αυτό είμαι δυστυχισμένος.

Ο φαρμακοποιός τον ευχαρίστησε και υποσχέθηκε να του φέρει το κουδουνάκι την άλλη μέρα.

Όταν πήγε σπίτι του έβαλε το κουδουνάκι στο κήπο του κι ο ήχος του ήταν τόσο χαρούμενος που ο φαρμακοποιός χαλάρωσε, η ζωή του φάνηκε όμορφη και άρχισε μονομιάς να χορεύει....

Την επόμενη μέρα ο φαρμακοποιός δε φάνηκε από το σπίτι του γέροντα και εκείνος είχε κιόλας χάσει το κέφι του χωρίς το κουδουνάκι του.... Κάθε λίγο και λιγάκι έβγαινε στο δρόμο και κοιτούσε μήπως ερχόταν κανείς αλλά που.

Έτσι όταν πήγε πια μεσημέρι ο γέροντας φώναξε ένα μαθητή του, τον Τσιάο και του είπε:

Πήγαινε μέχρι το σπίτι του φαρμακοποιού σε παρακαλώ. Χτες του δάνεισα το ασημένιο κουδουνάκι μου μα ξέχασε να μου το επιστρέψει. Πες του πως τον περιμένω με μεγάλη ανυπομονησία!

Ο Τσιάο έτρεξε στο σπίτι του φαρμακοποιού αλλά μόλις μπήκε στο κήπο άκουσε τη γλυκιά μελωδία από το κουδουνάκι. Είδε το φαρμακοποιό να χορεύει και αισθάνθηκε τόσο χαρούμενος που άρχισε κι αυτός να χορεύει! Εν τω μεταξύ είχαν

περάσει κιόλας τόσες ώρες και στο σπίτι του γέροντα δεν είχε φανεί ούτε ο φαρμακοποιός ούτε ο Τσιάο.

Ο γέρο σοφός θυμωμένος φώναξε ένα άλλο μαθητή του, τον Κοτάρο και του είπε: Τρέχα στο σπίτι του φαρμακοποιού και πες του να μου φέρει αμέσως το ασημένιο μου κουδουνάκι. Κι αν συναντήσεις στο δρόμο τον Τσιάο πες του πως πρέπει να ντρέπεται που δεν ακούει το δάσκαλο του.

Ο Κοτάρο πήγε στο σπίτι του φαρμακοποιού όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Όταν έφτασε εκεί είδε έκπληκτος τον Τσιάο και το φαρμακοποιό να χορεύουν χαρούμενοι στον κήπο. Και πριν καλά καλά το καταλάβει αισθάνθηκε τόσο ευτυχισμένος που άρχισε να χορεύει κι εκείνος.

Ο ήλιος κόντευε να δύσει και ο γέροντας ακόμα περίμενε το ασημένιο κουδουνάκι του.

Τον έπιασε μια βαθιά μελαγχολία χωρίς τον ήχο του αγαπημένου του κουδουνιού. Τελικά δεν άντεξε άλλο και πήγε ο ίδιος να δει τι συνέβαινε.

Σαν έφτασε επιτέλους στο σπίτι άκουσε τον ήχο του ασημένιου κουδουνιού και είδε στον κήπο, ανάμεσα στα λουλούδια, τον φαρμακοποιό και τους δυό του μαθητές να χορεύουν χαρούμενα.

Ο γέροντας απόρησε και δεν ήξερε τι εξήγηση να δώσει. Δεν έμεινε όμως πολύ ώρα έτσι. Η λύπη του εξαφανίστηκε και ένιωσε την επιθυμία να χορέψει. Πιάστηκε χέρι-χέρι με το φαρμακοποιό, τον Τσιάο και τον Κοτάρο και ευτυχισμένοι συνέχισαν να χορεύουν όλοι μαζί.

Κι όποιος περνούσε απ το σπίτι του φαρμακοποιού το έριχνε κι αυτός στο χορό. Κι αν τύχει και περάσεις ποτέ από κει θα τους δεις ακόμα, όλους μαζί να χορεύουν. Μα δεν ξέρω αν θα γυρίσεις πίσω γιατί μπορεί κι εσύ να μείνεις εκεί και να χορέψεις μαζί τους.

Πηγή: hamomilaki.blogspot.gr